

MARIJIN

Nevtepenopoprijeta

Podožen mesečen list. Prihaja na spomin pétdesetletnice 1. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrejše ga z dovoljenjem višje cerkvene oblasti. Štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v. D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920.
Klekl Jožef, vp. pleb. v Črenovcih,
Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora.
Više štirijezero svetih meš rosi milosti
na naročnike.

Zgodovina, milosti i dužnosti karmelske bratovčine

Ki mene najde, življenje najde i prijme zveličanje od Gospoda." (Preg. VIII. 35.) To svedoči sv. Duh od večne Modrosti. To što najde, živila bo njegova duša i zveliča se. Jedina žela našega srca se spuni tak. Kje pa najdemo mi večno Modrost? Utelovila se je, telo nosi, da se viditi, moremo jo poslušati, ešče več, smemo jo zavživati. Nazaret, Bethlehem, Jeruzalem, naši oltari so nositejve večne Modrosti. Jezus je ta. A naš je pa postao samo po Mariji, brez nje ne njege. Ki sec zato živo dušo nositi v svojih prsah, to je venčano z miloščov posvečujujočov i jo po smrti v večno življenje pripelati, naj se poskrbi, da najde Marijo. Marijo pa tisti najde, ki jo ljubi. Kaj jaz ne ljubim, ne nosim v srci. Bog ma vse ljudi, zato ka vse ljubi, nemajo pa vsi ljude njege, zato ka ga vsi ne ljubijo. Marijo ljubi, draga duša, pa jo najdeš i z njov zednim najdeš tudi življenje duševno; to je rešiš se smrtnoga greha i zapečatiš si večni blaženi žitek. Več vrst poti pa pela do Marije. Mi dnes glejmo pot karmelskoga škapulira, glejmo jo, stopimo na njo, da nas pripelak Mariji, k materi večne Modrosti, štera je naš žitek na zemlji i v nebi.

Karmelska bratovčina je tak stara, kak stara je Maticerkev. Začela se je na prve risale. Na te svetek krščanski, kda se je obprvim razlejao sv. Duh na Marijino prošnjo po dušah prvih krščenikov, je prišlo dosta vučenikov Sv. Ivana krstitela v Jeruzalem. Ti vučeniki so bili nas-

ledniki i častilci sv. prorokov Elija i Elizeja, i so kak tiva, živelji kako pobožno i se zdržavali na gori Karmel. Na te prve risale so spoznali ti pobožni možje Bl. D. Marijo. Pogovarjali so si z njov. Njene presvete reči, njen prepobožno obnašanje je zbūdilo v njih veliko poštovanje do njé. Šli so zato nazaj na Karmel, tuk so zozidali Prečistoj Deviči na čast kapelico, v šteroj so jo častili z molitvami i hvalnicami oni i njihovi nasledniki. Zvali so se pa zavolo toga čaščenja „bratje karmelske D. Marije.“ Rimski papovje so to družbo s posebnimi odpustki obogatili, sama bl. Devica Marija je pa dala toj družbi po sv. Simoni škapuler, kak posebno znamenje njene materne dobrote i naklonjenosti do te družbe.

Kak vsaka dobra reč, tudi ta družba je mela protivnike, šteri so III. Honorija papa celo prosili, naj zbrise, odpravi to Marijino družbo. I zgodilo se je nasprotno. Dobra nebeska mati se je prikazala sv. oči i njim naravnost zapovedala, naj podpirajo to družbo i njene kotrige. Tak se je te zgodilo, ka je red prestope meje sv. Dežele i se je razširo po celom širokom svetu. To je zgodovina sv. škapulera ali karmelske bratovčine. Na tistoj gori, kje je sv. Elija prorok vido malo meglico izhajati, i vendar od nje svedočo, ka ta pogasi tri i pol leta žečo morečo suso, — kaj se je tudi zgodilo, — pravim na toj gori se je nazlejala ravno iz te meglice, — kajti meglica je pomenila. Bl. D. Marijo, mater Rešitelja sveta, — druga rosa, rosa nebeskih milošč po svetom

škapuleri, šteri je rešo že i ešče bo milijone.

Kakše milosti deli sv. škapuler? Ali je sploh more deliti? More je deliti, ar je posvečena reč v božjem imeni, v tistem imeni, pred šterim se, kak sv. Pismo pravi, mora ponižati vsako koleno, nebeskih, zemeljskih i podzemeljskih. Tiste dar je škapuler, od štere sam Bog pravi po Angelii Gabrieli, da je „milošče puna“, šteroj je sam vsega močni bio pokoren i jo je postavo za kraljico nebe i zemlje. Ma ona zato oblast milosti prikapečti k svojemi dari, k sv. škapuleri. I je je tudi prikapečila. Toda je sv. Simoni zročila prvi škapuler, je naznaniila sveti, kak velike dobre nosi v sebi te mali dar. Obijubila je, da tisti, ki v čistosti poleg svojega stana pobožno nosi to obliko, ne pride v peklenki večni ogenj, ka več, ešče vic ali purgatoriuma ga hitro reši po smrti, čele mogoče že prvo soboto po smrti, naj samo opravlja Marijine dnevnice, ali če teh ne more opravljati, naj po sredah, petkah i sobotah mesa ne je z ljubezni do nje, poleg teh dveh milošč pa ešče bo ona posebna obramba tak na dušo kak na telo gledoč vsem, ki škapulir pobožno nosijo. Ta obleka spomina Marijo na tista blažena leta, kda je še na zemlji živila i oblačila božega Sina, Ježuša. Na njega misli, kda nas vidi v njeni škapuler oblečene, zato nas blagoslavlja v njem tak preobilno. Kak je njeni Ježus ne mogo pogubljen biti, tak ne moremo ni v njeni obleki. Ona nam sprosi milošč prave pokore, srečne smrti. Kak je svojega Ježuša rešila telovne smrti iz rok Herodove, tak reši nas

dūševne smrti iz rok hūdoga dūha, šteri trepeče pred njov i se ne vüpa niti njenoga imena spregovoriti. I kak je s svojim junaškim, prebodenjem srcem tolažila i podpirala vmirajočega svojega Sina, bo tudi nas. I kak je njega z potrov dūšov, z najbole gorēčimi želami želela z pekla trnaca odsloboditi tak želete tudi nas z vic. Pa žela se njoj spunji pri nas kak se je pri njem. Kak je njega hitro dobila nazaj z groba rano po polnoči na tretji den, tak bo tudi nas hitro iz vic, že prvo soboto, mogoče še prle po našoj smrti, ar njoj ne da mira glas našega angela čuvara, šteroga njoj je te pri našoj smrti prineso: „Mati, dete tvoje je obsojeno na večletno ognjeno vozo v vicah.“ Te glas prehodi njeni materno srce, jo na kolena vrže, na šterih tak dugo prosi za svojo trpeče dete, dokeč jo mili Jezus ne posluhne, dokeč je ne reši, kak je obećala, kak naj hitrej iz vic. O če bi vi vidili to najmogočnejšo kraljica nebe i zemlje klečati i jo čeli moliti iz dna svojega najčistejšega srca za tiste, ki škapulir nosijo, vsi bi pokleknoli pred dūhovnika, namestnika njenoga sina i bi prosili sv. škapuler.

Dužnosti za te velike milosti so ščista male, skoro nikše. Više pri miloščah smo je že omenili. Glejmo je malo obširnej. Prva dužnost je, da moremo v poobožnosti nositi škapulir, to je ne iz navade, nego iz ljubezni do D. Marije. „Marijo, svojo nebesko mater mam rad, zato nosim njeni obleki, ka je njej to drago, ljubljeno“ — te namen naj ma vsaki, ki nosi škapulir. Nositi ga pa more nadale v čistosti poleg svojega stana. Ta čistost ne nalaga nikše nove dužnosti, samo zapovedava kaj 6. boža zapoved za vsakoga: *ne praznij!* Da je pa ne mogoče čisto živeti poleg bože zapovedi, če se tistih prilik ne ogibljemo, štere navadno v nečistost pelajo, smo se dužni teh skrbno varvati. Ovak nam niti spoved nikaj ne vala, pri šteroj vsikdar oblijubimo, „ka mo

se na greh nagibajočih prilik ogibali. Na nečistost pa najbole dvoja reč nagiblje človeka: nemerno pilo alkoholne pijače i nevarna pajdašija z drugim spolom. Od prve prilike pravi sv. Duh Bog po sv. Pavli apoštoli: „*Ne opijajte se, v vini je nečistost*“ (Ephes. 5—18). Pajdašija pa ma več vrst, kak nepotrebni pogledi, pogovori, predvsem pa dotikanje tela, ali ples. Od toga zadnjega pravi sv. Duh Bog: „*Z plesalkov ne budi, tudi je ne poslušaj da se kak ne pogubiš po njeni jalnosti*“ (Sir. 9—4). Če poleg toga v petek, soboto i sredo mesa ne jemo, smo v obilnosti dobro spunili svoje dužnosti i nas čaka srečna smrt i hitro po njej srečna večnost.

„*Opominam te da si zbudiš milost, štera ti je dana*“ (II. Tim. 1—6) nas opomina po sv. Pavli apoštoli sv. Duh, vojaki, dečki, moški, ženske, dekle! Obudimo si, ka smo dobili po sv. škapuleri i spunimo verno i vrelo vse. Ne pozabimo, kaj pravi sv. Duh Bog od večne Modrosti i po razlaganji Materecerkvi od njene matere Bl. D. Marije: „*Ki proti meni zagreši, rani svojo duso. Vsi, šteri mene sovražijo, smrt ljubijo*“. Pr. 8-36.

Naša fundacija na samostan sv. Držine.

Leta 1904. dec. 8 je na svetlo dan prvi slovenski pobožen list „Marijin List“. Te je bio prvi naš dar, Prekmurci, šteroga smo Nevtepenoj Materi zrocili na spomin pétdesetletnice od razglasenja verske pravice, ka je Ona brez greha bila poprijeta. Z tem prvim darom smo pa naznani taki drugga, veličastnoga. Čiste dohodke Marijina lista smo odločili na zidanje samostana sv. Držine, naj bi naše ljudstva melo v Prekmurji misijonare, šteri bi oskrbljavali njegove duse. Pokojni mil. püšpek, dr. István V. so te naš namen pohvalno potrdili. Brezplačno smo pisali, izdavali zato Marijin List, samo najpotrebnejši stroški so se povračivali, pa včasi

niti eti nej, naj samo več ostane v te prelepi namen. Do leta 1914. apr. 1. se je z interešom vred nabralo tak 2955 K 08 f. Še to leto je ostalo 800 K čistoga. V letah od 1915. do 1917. konca je ostalo 3000 K čistoga. Od 1918. jan. 1. več nikaj ne ostalo, vse se je na drage tiskarske delo, papir itd. potrošilo, dragoca je požrla naročnina i podpora. Interesa so prinesli ti penezi od 1. 1914. dozdaj 1200 koron. Vklj je tak Marijin List daroval na fundacijo 7955 K 08 fil. — Čeravno nesmo nabirali na samostan, vendar da je naše dobro ljudstvo zvedlo za kak sveto reč se ide, je z dobre volje samo prišlo na pomoč z svojimi dari, naj ūma za fundacijo tem vekša bo. Od 1. 1914. dozdaj je darovalo z interešom vred 9955 K 46 fil. Do jan. 1. letosnjega leta smo darovnike objavili. Od toga časa so pa darovali sledeči: z Sobote Serec Matjaš 8, Obal Ivan 8, Levasič Verona, Čentiba, 6, Balažič Marija, Sr. Bistriga 2, V. Polane Nežič Kata 4, Törnar' Bara 2, Kolenko Jožef, D. Bistriga 10, Hren Ivan, Sr. Bistriga, 10, z Črensovec Lütar Peter 10 K 60, Markoja Kata 1, Žerdin Martin Žižki, 10 koron. Dar Marijinih Listov i darovnikov vsevklj znesé 17,910 K 54 fil. to je sedemnajsetjezero devetsto deset K i 54 fil. Te peneze sem vložo l. 1920. aug. 5. na den Srečne D. Marije i roke vlč. g. Šmid Leopolda superiova kak fundacijo na samostan i cerkev sv. Držine, šteri bi se postavila v Prekmurji. Svoj namen sem dosegno, vogeln kamen sem vložo, dozidati ga pa moreš ti, dobro prekmursko ljudstvo i vüpm se, ka ga tudi boš.

KLEKL JOŽEF, vp. pleb.
lastnik i urednik M. Listu.

Ka smo delali v Maribori.

To jezero Prekmurcov nas je obiskalo prve dni augusta Maribor. Šli smo na orlovske tabor, naj pokažemo ka smo krš-

čanskoga mišljenja. V Soboto na sokolsko slavnost nesmo šli, ar smo krščanskoga mišljenja, v Maribor, v daljni Maribor smo pa romali, naj pokažemo, da mi slišimi k tistoj mladini, k tistoj gospodi, k tistim kmetom i delavcom šteri „majo Jezušove zapovedi i je tudi zdržijo.“ Keliko truda, težav smo prestali na toj dugo poti. Do postaj D. Lendava i Ormož smo meli duge peške poti, nešteri celo 15 vör hoda pa li smo šli. Vožnja po železnici je bila težavna, dali so nam na razpolago samo živinske vagone brez stolic i li smo šli. Ljubezen do Kristušove vere nas je napunila z takšov radostijov, ka smo popevali po celoj poti i šli bole veselo pozdraviti navdušit svoje brate, kak so veseli posvetnjaki na vseh svojih veselicah.

Sli smo pa tudi v Maribor k Mariji, materi milosti. Dosta duga smo meli alibole rečeno je mela Ona prinas, šteroga smo njoj mogli plačati. Z krvavih bojišč, z mrzle Rusije, vroče Italije i drugih krajev smo srečno prišli nazaj. Doma smo v nogih nesreč rešeni, domovi so nam ostali, naši dragi so se vrnili, cerkvi neso nam porušene, bolševiška krivovera je potrta, o i sto i jezero drugih dobrot, štere smo dobili po Mariji, nas je sililo k njej, da smo njej srčni: Bog plati, povedali.

Pa prosit smo tudi šli. Hudo se širi po vsem sveti. Maticerkev se do krvavoga preganja, pravice narodov se ne poštujejo, pravoga miru ešče nej, napadajo den za dnevom Kristušovo vero, njegove dühovnike, krščanske šole, krščanski zakon, krščansko politiko, štera brani verno ljudstvo i njegov najdragši kinč, vero. Šli smo prosit, naj v vseh teh bojah zmaga pravica, zmaga Kristuš po Marijinih prošnjah, štera je Mati milosti. Veličanstna bazilika O. Fračiškanov nas je gostoljubno sprejela, čakali so nas dobrí očeve pri cerkvi, da nas sprevodijo pred Marijo, genljivo so nam razlagali O. Elekt v predgi potrebo krščanskoga zdrženja, zatem pa so

bile pred Najsvejetišim litanijsauretanske. Vsi električni posveti so se vužgali i žarili, blesketali, iz med njih nas pa milo gledala Marijina podoba kak da bi nam pravila z svojim sladkim pogledom: Prekmurci, moji ste i moji osstanete, jaz Vas nikdar ne zapüstim. Po litanijsah smo metli ofer, prišterom smo z zahvalnim srcem i z radostnov dūšov prišli pred Sina, večnoga kraja Matere milosti v svetom tabernakli i položili po rokah maternih v njegovo Srce svoja i svojih domaćih srca.

To se je godilo v petek 30. V soboto 31. smo iz te cerkvi šli gledat druge po mestu. Poglednoli smo kapeilco Slomšekovo i v njej, na grobi Slomšeka prvoga pobožnoga mariborskoga slovenkoga püspaka moljli za njuvo dūšo. Zatem smo obiskali cerkev šolskih sester, stolno (püspakovo) krasno cerkev i cerkev sv. Alojzija. V prvoj smo popevali „Marija, nebeska kraljica“, v drugoj pa „Vešo Marija“ pesmi vsi skupno. Vsi poslušalci so bili genjeni, kda so vašo iz stoterih grški kipečo pesem slišali, štera je donela milo i krepko kak da bi se glasila v časi naših apostolov sv. Cirila i Metoda. Po tom smo se vrnili nazaj v cerkev Matere milosti, kje je za vso ljudstvo govorio g. Gomilšek Fr. pleb. od Sv. Benedikta krepko-lepo kak moremo Marijo častiti. Po predgi je bilo vse kak prešnji den. Celo noč je bila cerkev odprta i dosta naših ljudi je premolilo i prepevalo celo blaženo, veselo noč pred Ježovimi i Marijinimi nogami. — Pozdravljeni verne, goreče dūše v tom nevernom, mlačnom sveti!

— V nedelo večer ob 7. smo šli slovo jemat k Materi milosti. Do 8. smo bili v cerkvi. Kda so zednji sunčevni traki vrgli svoj svetli pogled skoz oken na Marijino milo podobo, smo klečali mi pred njov. Klečali i zadnjič zdignoli oči, skuzne oči na njo i v sveti tabernakel, kje je živ njeni božji sin. V tom pogledi je bila globočina skopana, nezmerna globočina hvale, ka smo svoj cito dosegnoli, ka smo smeli priti sem. Očiščeli

po sv. spovedi i okrepcani po sv. prečiščavanji vsi, smo goreče molili za Matercerkev, za naše prekmursko ljudstvo, za mir, za širjenje Marijine časti, spopevali z raztegnjenim srcem našo starinsko a vsikdar novo lepo pesem: Lepa si lepa roža Marija — si v srce vzeši reči, štere so nam v slovo povedali naš voditec g. Klekl Jožef, vp. pleb. v Šteyh so nam na dūšo načagali, naj ostanemo pravi kriščeniki, naj nas orlovske tabor potrdi vtom, kamo še bolje kak smo dozdaj bili, verna Marijina deca. Na, njuvozadnjo reč: „Marijina verna deca ostanemo“ smo se zdigholi i povrgli raj našega romanja i šli na kolodvor. Ob desetih je zapušto vlak Maribor, orlovska godba nam je v slovo zaigrala, a-to igro so čula samo naša vüha, v srcih nam je donela druga pesem, lepša igra, nepozabljiva igra: pri Mariji smo bili, Marijini ostanemo, k Mariji se vüpamo, da tudi v nebo prideš.

Drobiž.

Nemški socialni demokrat Herman Wendel je prišlo lansko leto v Ljubljano i druge kraje Slovenije. Vse je dobro pogledno. Ne se znao kam djeti od čudivanja, kak visoko stoji slovensko ljudstvo v izobrazbi, v društvenom pogledi. Po obiski je v listi „Frankfurter Zeitung“ odkrito pohvalo slovensko dühovščino, steroj jedino ma zahvaliti slovenski kmet svoj napredok. — I to dühovščino blatio naši liberalni i socialno demokratični slovenski krivični listi.

Novi svetnik. Med svetnike so prišeli v Rim Škofa (püspaka) iz Irskoga Plunket Olivera, šteroga so l. 1681. morili kak narodnoga izdajaica (odajnik, ároló). Vsi püspaki z Irskoga še nešteri z Amerike so bili pri slovesnosti nazoči.

Katoličanske (verske) šole je pohvalo vladar Pensilvanije William Sproul pred 100 jezerov vnožinov. I mi bi je ne

gordržali, kda je te protestant hvali i žele da bi vse šole verske dosta.

Socialni demokrati i procesija na Telovo. Letos se je zgodilo v Milani na Italijanskem. V osmini Telovoga so procesijo priréidle varške fare z Najsvetišim. Komaj so se procesije razvile, so se priklanivali socialni demokratje z noži i palicami pa začeli pobijati vdeležence pri procesiji. Bandere so strgali i spotrli. Dosta moškov je bilo ranjenih, ženske so omedlevale. Procesije so se potem vrnole v cerkev. Vidite, kam pridemo, če bomo podpirali tiste ljudi, ki pravijo, „vera je zasebna reč, mi ti je ne branimo“. Vidimo, kak jo dovolijo.

Novi mahnitniki. V Jeruzalemi so mohamedanski Arabci spoklali dosta franciškanov, čuvarov božega groba. Preganjali so je Törki po celoj svojoj državi v tom nesrečnom svetovnem boji. Od toga krutoga preganjanja piše rimskoga pape list „Osservatore Romano“ to: „Ti dobrotniki človečega roda (franciškani), šteri so že teliko včinili posebno za varstvo ubogih krščenikov v Turskom robstvu, šteri so stoletja prelevali krv po Turskih krajsah samo, da so bili v tolažbo i pomiči preganjanim krščenikom, so bili pregnani iz vseh samostanov po Maloj Aziji, Siriji i Armeniji. Pred nekaj meseci se njim je dovolilo, da so se smeli povrnoti. Ali, kama so prišli, so najšli vse svoje cerkve i hiše porušene i vničene. Pa pridni redovniki so se taki poprijeti popravljanju. Pa komaj so začeli so jih Mohamedanci spolovili i razplodili pa od večine teh junakov ničesa nej čuti. Nešteri so se povrnoli i ti so povedali strašne reči, kak so je morili i mučili. Gvardijan iz Naracha je odnoro od te nevole. Drugi redovnik je pelao več jezér Armencov na varno mesto pred turskim klanjom, a kda je rešljudstvo, je mrtev oblego od nevoli i stradanja“. (Iz Amerikanskega dobrega slovenskoga lista „Edinost“.)

Jezik.

Sveti Duh pravi, večna resnica je zato: „Smrt i žitek sta položena v roke jezika“. (Preg. XVIII. 21.) To teliko pomeni, ka si z jezikom moreš nebo spraviti pa moreš si pa tudi večno smrt v pekli. Marija je na angelovo pozdravljenje samo dvakrat spregovorila, bolje je poslušala. Njeni zgled je najpopolnejši, ravnaj se po njem, guči malo. — „Kt' misli da je poboren i svojega jezika ne brozda, zapela svoje srce i njegova pobožnost je nej prava“. (Jak. I. 26.) To so preveč ostre reči, a sveta istina so, zato ka je glasi sv. Duh Bog po sv. Jakobi apoštoli. Te reči so gledalo za vsako pobožno dušo. Če v tom gledali ovara, ka se njeni jezik rad vrti, si mora dozdajšnjo pobožnost preminiti z drugov ar je tá nej prava. „Jezik nam je dan, naj ž njim Boga hrvalino, bližnjega včimo, sebe tožimo“. To pravi veliki svetnik sv. Chrisostom, ki je ravno zato prištet svetcem, ar je na predganici i zvuna nje svoj jezik tak obračao, kak nam prepriča. Najbolje se to moramo vsikdar pitati, če sodimo sebe v guči, ali pa raj druge? Če raj druge, blodimo. Sveti Duh Bog nam nadalje etak grmi, hudočni jeziki: „Ki dosta guči, rani svojo dušo. Vnogi so spadnoli po ostrici meča, aii teh je ne teliko kak tistih, ki so po jeziki pogubljeni“. (Sir. 20—8. 2—22.) Ovaramo to ravno na duši? Se ne bojimo pogubljenja? Moj Bog, keliko laži kroži dnesden proti vsemi, kaj je lepo, sveto, pravično! Ki verje takše laže i dale dava, rani, pogublja svojo dušo. Pazite! Hudočni peklenški širi laži, ka bi vas od cerkve od svestv v kraj spravo, ne dajte se zapelati, ne verte lažam!

Dosta gučati je nemogoče brez greha, ki pa brozdá svoja vústa, je moder. (Preg. X. 10.) Sv. Duh nam pravi pali to. Mučanje, kak nas on vči, je tak modrost, štero on hvali i poplačao bo. Zato svedoči sv. Arzerij: „Večkrat me žao bilo, ka sam gučao, nikáar pa nej,

ka sam mučao“. Poslušajte, ka si žele sv. Francižek Saleški? „Rad bi bio, če bi vozlé meo na obema čobama, štere bi mi prle vsikdar trbelo odvežuvati kak bi šteo gučati, stem bi več časa pridobo, ka bi si guče premisliti mogo“. Asiški sv. Ferenc nas pa tak ostro zavrne, ki svoj jezik vsikdar v svojega bližnjega fallnge namačemo i je raznašamo, ka skoro ne vü Pam popisati. Ali naj se prestrašimo nadalje kaj takšega delati, vendar včinim. On pravi: „Ki vsikdar grajajo, so spodobni k psam, šteri vsepovsedi lajajo i grizajo; grajajoči grizejo svojega bližnjega srce!“

Jé pa tudi peklenško mučanje. Kda jezik zato počiva, ka se srce srdi, ali, zato ka greh prikriva, te za muča i zataji svoja nebesa!

Dari.

I. Na prekmursko misijansko fundacijo: v koronah: Zadruga 2000, G. Bistrica 769, V. Polana 79, G. Bistrica 377, Sr. Bistrica 20, Lipa 166, Žalig Stefan i žena, Trnje 200, Šömen Ana Brezovica 2, Bara Zver, Nedelica 10, N. Bratoncei 20, Balažic Marija, Sr. Bistrica, 10, Fric Kata, Črenovci 10, Ferencič Ana, Krog 15, N. Gederovci, 50, Ciglar Ana, M. Petrovci 20, Kozar Mihal, Satahovci 50, N. Celje 17, Pertoci Stefan, Rakican 25, Kavaš Kata, Odranci 20, Balažic Martin Odranci 20, Žižki 134, Berden Stefan Strehovci 10, Bakovci 107, Skafar Jožef župan, Beltinci 40 ker. — Penezi v Celje odposlani od junija 26. aug. 3. II. Na afriške misijone: Törnar Stefan z Törnišča 10 K. — Odposlano aug. 19. — III. Na podporo M. Lista: v keronzah: Vuk Ferenc, D. Lendava 4, Vuk Ferenc, Kapca, 1, Kocet Martin, D. Lendava 4, Šömen Ivan 4, Kuzma Ivan 2, Gjörkóš Stefan 2, Smej Juri, Kapca 10, Berden Stefan, Strehovci 10, Tkalec Matjaš G. Bistrica 5, Zadruga 2000, Bačič Arpad, Lipa 17, Skafar Jožef, župan Beltinci 40, Jakšič Ivan, G. Bistrica 2, Hozjan Martin, G. Bistrica 2, Kustec Jožef, G. Bistrica 4, Gjörkóš Mihal, Gomilica 20, Vučko Ivan, G. Bistrica 6, 4. Roža, Trnje 10, Krištofič Peter, Sv. Martin 10, Ambrož Jurij 10 koron.